

ХРИСТО СМИРНЕНСКИ ЖЪЛТАТА ГОСТЕНКА

chitanka.info

*На тютюноработничките — безбройните
робини на жълтата царица — туберкулозата.*

*Над сънния Люлин, прибулен
с воала на здрач тъмносин,
безоблачен залез запали
сред своите тайнствени зали
пожар от злато и рубин.*

*И привечер летна наметна
пак с траурен плащ рамена,
градът приюти се в тъмата
и тънка позлата в стъклата
разля се на плахи петна.*

** * **

*А сред избичката мрачна, мрачна като робска орис,
стара ссухрена женица бди над дървеният креват;
пак очи с очи се срещат и премрежени от горест,
търсят призрака нечакан — тъй незнаен, тъй
познат.*

*А сред избичката мрачна тази вечер е последна,
знаят го душите неми, знаят го и двете те:
призрак властен и злокобен дебне тук с усмивка
ледна
и за бледата девица черна мрежа той плете.*

** * **

И лежи тя все тъй скръбна, бледолика,
тя — дете, познало старостта;
влажният ѝ теменужен поглед блика
горестта на есенни цветя.

Восъчно лице потънало сред гъсти,
гъсти черносмолени коси,
а ръката с тънки кехлибарни пръсти
леко през завивката виси.

Върху масичката в трепети безсилни
лампата мъждука и дими
и ритмично съска старият будилник,
сякаш ситен зимен дъжд ръми.

През прозорчето заглеждат се очите —
вън живота празнично кипи,
през прозорчето ухаят пак липите —
ароматни цъфнали липи.

* * *

Ала демон зловец е записал
смъртен знак по смрачено чело
и гнети безпощадната мисъл
като тежко оловно крило.

Тази нощ, тази нощ сребролунна
и осеяна с бледи звезди,
вледенени уста ще целунат
изтерзани до болка гърди.

Тъй е тежко, зловещо, печално —
задушават се морни гърди
и навън на кола погребална
сякаш жълтия призрак седи...

* * *

*А млада, толкоз млада тя е още!
Обича в тоз живот и тя
и нежността сребриста в лунни нощи,
и огнения химн на любовта.*

*Но с дъх отровен фабриката хладна
погуби свежи младини
и ето: вече хищница нещадна
челото в смъртен полъх вледени.*

*Души я някакъв гигант стоманен
до черна каменна стена...
Навън ти, призрак мрачен и неканен!
Навън!... О, въздух, въздух! Светлина!...*

* * *

*В миг изправя се тя смъртно бледа,
тежко диша морна гръд,
трескаво очи горят
през косите, пръснати в безреда.*

*Вик злокобен и сред полумрака
стихват горестни слова —
в ужас свежда тя глава,
в ужас старата жена проплаква.*

*Върху бледи устни бавно плъзва
кръв на алени петна
и сноп жълта светлина
сред безжизнени очи помръзва...*

И все тъй ритмично будилника съска,

в гласа му злорадство звучи
и мътната газена лампичка пръска
студени, печални лъчи.

А вън, пред прозорчето, с празничен крясък
минават бездушни тълпи,
а вън, посребрени от лунния блясък,
лъхтят ароматни липи.
«Работнически вестник», 15 юли 1922

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.